

Keturi pasiūlymai 2017-tiesiems
Kartu atverti vilties kelius

2016 m. rugsėjo pradžioje, Pasitikėjimo piligrimystės etapas sukviėtė 7500 jaunų afrikiečių į Kotonu miestą Benine.¹ Šio susitikimo tema ir toliau teiks mums įkvėpimo 2017 m.: ne po vieną, bet **kartu**, palaikydami vienas kitą, **mes galime atverti vilties kelius** savyje, aplink mus ir visai žmonijai.

Susitikimo Kotonu mieste metu nuskambėjo klausimas: „Norime puoselėti viltį, bet kaip įveikti pasyvumą, kai laukiame pasikeitimų, tarsi jie iš kažkur ateitų. Kokius išsipareigojimus galėtų prisiimti kiekvienas mūsų?“

Būtina, kad žmonės kituose žemynuose išgirstų daugelio afrikiečių balsą, kurie siekia, kad būtų daugiau teisingumo politiniuose ir ekonominiuose santykiuose: tai viena iš sąlygų, leidžianti jiems realiai planuoti, kaip kurti ateitį savo šalyse.

Afrikoje vis daugiau jaunų žmonių nori panaudoti savo didžiulį kūrybinį potencialą kurdami ateitį. Tai padės jiems pažadinti kitose pasaulio šalyse gyvenančių jaunų žmonių drąsą, kurie yra patekę į panašią padėtį.

Norėdami giliau apmąstyti Kotonu susitikimo metu gimusias idėjas ne tik Taizė, bet ir kitur, pateikiame keturis pasiūlymus, kurie padės mums atverti vilties kelius.

Mėginsime rasti būdų, kaip šiuos pasiūlymus pritaikyti praktiškai, gyvendami **paprastumu**, džiaugsmu ir gailestingumu – tai trys vertybės; brolis Roger norėjo, kad jomis vadovautųsi Taizė bendruomenė.

f. Alois

¹ Po susitikimų Johannesburge (1995 m.), Nairobijoje (2008 m.) ir Kigalyje (2012 m.), ketvirtasis Pasitikėjimo piligrimystės etapas - susitikimas Afrikoje, Kotonu mieste, Benine (rugsėjo 31 d. – rugsėjo 4 d., Katalikų ir Metodistų Bažnyčių kvietimu). Dalyviai, 7500 žmonių, atvyko iš Togo (800), Nigerijos (550), Ganos (100), Burkina Faso (160), Dramblio Kaulo Kranto (50) ir, žinoma, daug jaunų žmonių iš Benino. Susitikimo dalyviai atstovavo 20 Afrikos šalių, taip pat prisijungė 60 europiečių iš 15 šalių. Teminiuose susitikimuose bei forumuose buvo kalbama prancūzų, anglų bei fonai kalbomis; pamaldose giesmės skambėjo jorubų ir mina kalbomis.

Turėkite tvirtą viltį, viltis yra kūreja

Nematydamas jokios vilties, Abraomas patikėjo viltimi, jog tapsiąs daugelio tautų tėvu. (Rom 4, 18)

Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras. (Žyd 6, 19)

Kas nepriima Dievo karalystės, kaip kūdikis, neįeis į ją. (Lk 18, 17)

Šiandienos nestabiliame pasaulyje mus trikdo smurtas, kančia ir neteisingumas. Visa kūrinija dejuoja, tarsi kęstų gimdymo skausmus. Nors ir Šventoji Dvasia taip pat dejuoja, visgi ta pati Dvasia yra parama mūsų vilčiai (Žr. Rom 8, 22-26). Taigi, ką mes galime padaryti?

Tikėjimas – tai nuoširdus pasitikėjimas Dievu. Tikėjimas nesiuolo greitų ir patogių atsakymų, bet suteikia mums galimybę išsilaisvinti iš baimės ar nusiminimo. Tikėjimas padeda žengti pirmuosius žingsnius ir leistis į kelią. Tikėjimas padeda suprasti, kad Evangelija atveria plačius vilties horizontus, didesnius nei mūsų lūkesčiai.

Viltis - ne paviršutiniškas optimizmas, užmerktomis akimis, nematantis tikrovės. Viltis – inkaras, metamas Dievui. Viltis – kūreja, kurios ženklus matome pačiose netikėčiausiose pasaulio vietose.

- Ar išdrįsime tikėti Šventosios Dvasios buvimu mūsų širdyse ir pasaulyje? Ar galime pasikliauti šiuo buvimu, net jei jis neregimas?
- Tegul mūsų tikėjimas išlieka paprastas, nuoširdus tarsi vaikų! Tai nereiškia, jog turime supaprastinti tikėjimo turinį, tiesiog reikia laikytis to, kas yra svarbiausia: Dievo meilės žmonijai ir visai kūrinijai. Šventasis Raštas mums pasakoja Dievo meilės istoriją nuo šviesios pradžios, veda per visas kliūtis, netgi žmogaus neištikimybę. Dievas niekad nepavargsta mylėti: tegul ši žinia išlaiko mumyse viltį!
- Turime dažniau melstis kartu, kad tiek mes, tiek aplinkiniai įsisažmonintume šią žinią. Paprastos maldos grožis atspindi Dievišką slėpinį ir gali padėti kiekvienam žmogui asmeniškai atrasti ir geriau pažinti Dievą.

Tegul mūsų gyvenimo būdas taps paprastu, kad galėtume dalintis

Jėzus sakė: aš romus ir nuolankios širdies. (Mt 11, 29)

Dovanai gavote, dovanai ir duokite. (Mt 10, 8)

Jėzus atsakė: Eik parduok, ką turi, išdalyk vargšams... Tuomet ateik ir sek paskui mane. (Mt 19, 21)

Gobšumas – pinigų ir sėkmės vaikymasis – veda į neteisybę ir nusivylimą. Dalinimosi dvasia, kurią Evangelija mus kviečia skleisti, yra vienas iš vilties kelių, kuriuos turime atverti šiandien.

Pasirinktas paprastas gyvenimo būdas teikia laisvę ir džiaugsmą. Gyvenimas tampa lengvesnis.

Paprastumas atspindi širdies tyrumą. Nuoširdus žmogus nėra įtarus, nors ir nėra patiklus. Tai - dviveidiškumo priešprieša. Nuoširdumas leidžia mums be baimės užmegzti dialogą su visais, kuriuos sutinkame. Jėzaus gyvenimas yra to pavyzdys.

- Kai dėl materialinių dalykų, stenkimės, kad mūsų gyvenimo būdas būtų paprastas. Tai įkvėps mus dalinimosi darbams, kai matome žmonių kančią, žeminantį skurdą, migrantų patiriamus išmėginimus ar konfliktus pasaulyje.
- Suraskime būdų vienas kitą stiprinti ir kurti drąsius vilties ženklus savo artimoje aplinkoje, savo studijų ar darbo vietose, prisiimdami įsipareigojimus socialinėje ar aplinkosaugos srityje.
- Kaip galėtume pasiekti didesnę darną visoje kūrinyje, pasirinkdami paprastą ir kuklų gyvenimo būdą ir taip kovodami prieš ekologines katastrofas ir visuotinį klimato atšilimą? Ši kova – ne vien tautų vadovų reikalas; kiekvienas gali, pavyzdžiui, dažniau vartoti vietinius produktus, dažniau rinktis viešąjį transportą...
- Ar šis klausimas išliks gyvas mūsų širdyse: ar aš pasiruošęs sekti Kristų, Tą, kuris romus ir nuolankios širdies, ar esu pasiryžęs priklausyti jam amžinai ir dėkinga širdimi ištarti: „Tebūnie“?

Susiburkime drauge, kad atskleistume Evangelijos dinamiškumą

Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose, tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, džiugia ir tauria širdimi kartu vaišindavosi. (Apd 2, 46)

Esama skirtingų malonės dovanų, tačiau ta pati Dvasia. Esama skirtingų tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. (1 Kor 12, 4-5)

Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus. (Žyd 13, 2)

Biblijoje pasakojama apie du vyrus, Petrą ir Kornelijų, kurie buvo be galo skirtingi, tačiau sutiko vienas kitą, ir šis susitikimas atskleidė tiesą, kurios anksčiau nė vienas jų nežinojo. Jie turėjo susitikti, kad suprastų jog Šventoji Dvasia griaua sienas ir vienija tuos, kurie manė esą svetimi. Gerosios naujienos veikimas atsiskleidžia tik tuomet, kai esame drauge. (Perskaityti 10 ir 11 Apaštalų darbų skyrius.)

Kai krikščionių bendruomenės pasidalija į skirtingas konfesijas ar net įvyksta skilimas Bažnyčioje, Evangelijos žinia lieka nustumta į šalį. Ar mes sugebėsime eiti drauge, neleiddami, kad mūsų skirtumai mus skaldytų? Jei mes, krikščionys, rastume būdą parodyti, kad galime būti vieningi net tada, kai esame skirtingi, padėtume žmonijai tapti labiau suvienyta šeima.

- Kristus į vieną bendruomenę suburia vyrus ir moteris, vaikus ir pagyvenusius žmones, skirtingos kilmės, kalbančius skirtingomis kalbomis, atstovaujančius įvairias kultūras, kilusius iš istoriškai viena kitai priešiškų šalių. Raskime paprastą būdą skleisti šią žinią ten, kur gyvename.
- Kiekviena bendruomenė, kad išliktų gyva, yra kviečiama ne užsisklęsti, bet būti atvira. Ar galime, pagal Dievo paveikslą, išsiugdyti svetingumą kitų krikščionių atžvilgiu, kurių padėtis yra visai kitokia, nei mūsų? Toks širdies atvirumas neįmanomas be „vertėjavimo“, nes skirtingi įsitikinimai ir pasaulėžiūros gali būti tarsi skirtingos kalbos, svetimos viena kitai.
- Net jei abipusės netolerancijos atmintis vis dar gyva tarp krikščionių bendruomenių, kurios ilgą laiką buvo atsiskyrusios, net jei ne viską

galima išsiaiškinti, ar išdrįsime pasveikinti vieni kitus ir atleisti, nesistengdami išsiaiškinti kas buvo teisus? Nebus susitaikymo be aukos.

- Svetingumas eina koja kojon su gebėjimu pripažinti skirtybę. Kai kitų žmonių įsitikinimai mums nesuprantami, turėtume bent stengtis gerbti jų autentiškumą. Džiaukimės pažinę kitus!

Ketvirtasis pasiūlymas:

Tegul broliškumas augs, kad gyventume taikoje

Jėzus nesigėdija mus vadinti savo broliais ir sesėmis. (Žyd 2, 11)

Jėzus sakė: „Turite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esate broliai. Ir nė vieno iš savųjų nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą danguje.“ (Mt 23:8-9) Jis dar sakė: „Kiekvienas, kas tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina.“ (Mt 12, 50)

[Žmonės] ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir sėsis prie stalo Dievo karalystėje. (Lk 13, 29)

Kurti taiką ir reikalauti teisingumo tarptautiniuose santykiuose – dar vienas vilties kelias, kurį galime atverti jau šiandien.

Taika Žemėje prasideda kiekvieno žmogaus širdyje. Todėl pirmiausia būtina perkeisti savo širdis, o tam reikia paprasto atsivertimo – leisti Dievo Dvasiai apsigyventi mumyse, priimti taiką, kuri vėliau skleisis ir žmonės ją perduos vieni kitiems. „Pasiiek vidinę ramybę ir tūkstančiai esančių aplink tave bus išgelbėti.“ (Rusų vienuolis Serafimas iš Sarovo, 1759-1833.)

- Savo pačių gyvenimu rašykime naujus solidarumo puslapius. Solidarumo, kuris įveikia sienas ar padalijimus: ir fizines sienas, iškilusias įvairiose pasaulio vietose, ir ideologines, abejingumo, išankstinio nusistatymo sienas. Būkime atviri kitai kultūrai ir mąstysenai.
- Negalime leisti, kad svetimtaučių atmetimas rastų vietą mūsų širdyse, kadangi atstumdami kitus mes pasėjame barbariškumo sėklą. Užuot laikę svetimtaučius grėsme mūsų įprastam gyvenimo būdai ir kultūrai,

galime juos priimti kaip tos pačios žmonijos šeimos narius. Kodėl gi tiesiog neaplankius pabėgėlių? Galime pamėginti pažinti juos ir pasiklausyti jų istorijų. O po to galbūt seks ir kiti solidarumo žingsniai.

- Kaip galime geriau pažinti kitokius nei mes patys? Ir dalintis su tais, kurie mąsto kitaip, iš tikrųjų klausydamiesi ir nesiginčydami, net ir vienas kito nesuprantame. Ar galime rasti būdų, kaip pasilikti ten, kur vyrauja susiskaldymas ir imti ten statyti tiltus? Melskimės už tuos, kurių neįstengiame suprasti ir tuos, kurie nesupranta mūsų.
- Solidarumo ženklų gali daugėti ir peržengiant religijų ribas. Susitikimas su kitas religijas išpažįstančiais gali mus paskatinti gilinti žinias apie savo tikėjimą, taip pat klausti savęs, ką Dievas nori mums pasakyti ar duoti per šiuos brolius ar seseris, kurie nuo mūsų taip skiriasi.

Ateinančiais mėnesiais Taizė svetainėje ir mūsų socialiniuose tinkluose dalinsimės žmonių, pasiryžusių įgyvendinti Pasiūlymus 2017-tiesiems, asmenine patirtimi. Galite parašyti apie savo iniciatyvas šiuo adresu echoes@taize.fr. Taip pat galite palaikyti ryšį naudodamiesi šiomis svetainėmis:

www.taize.fr/news

[@taize](https://www.facebook.com/taize)

[@taize](https://www.instagram.com/taize)

[@taize](https://twitter.com/taize) (en) [@taize_fr](https://twitter.com/taize_fr) (fr)

Kvietimas Bažnyčių vadovams 2017-taisiais

Kartu kelyje!

2017 m. minimas Protestantų Reformacijos 500-sis jubiliejus atveria galimybę stiprinti vienybę, neapsiriboti nei vien tik draugiškumu.

Tarp Bažnyčių, taip pat kiekvienoje Bažnyčioje visuomet yra skirtumų. Šie skirtumai ir toliau bus atviro dialogo tema; jie gali mus praturtinti. Tačiau ilgainiui konfesinis tapatumas visose Bažnyčiose tapo svarbesniu, žmonės sako: esu protestantas, katalikas ar stačiatikis. Ar neatėjo laikas krikščionišką tapatybę, kurią gavome per krikštą, iškelti aukščiau visų skirtumų?

Tuomet kyla klausimas: ar neturėtų Bažnyčios išdrįsti susirinkti po vienu stogu nelaukdamos, kol bus susitarta visais teologiniais klausimais? Ar bent jau susirinkti vienoje palapinėje, atsisakant statiškos vienybės sampratos ir ieškoti būdų, nors ir laikinų, kaip būtų galima jau dabar atskleisti tikros vienybės džiaugsmą ir paskatinti regimų ženklų, atspindinčių Dievo Bažnyčią, Kristaus Kūną, Šventosios Dvasios Bendrystę, atsiradimą.

Visų Kristų mylinčių bendrystę galime sukurti tik gerbdami vieni kitų skirtumus; vis dėlto, ši bendrystė gali būti patikima tik tada, jei yra matoma. Mums reikia naujo pradinio taško siekiant tokios taikingos įvairovės. Tas pradinis taškas yra Kristus, kuris nėra pasidalinęs. „Tik per Jėzų Kristų tampame vienas kitam broliai ir seserys... Per Kristų mūsų tarpusavio priklausomybė yra tikra, integrali ir visiems laikams“ (Dietrich Bonhoeffer).

Šitaip galima pradėti dalintis dovanomis: dalintis su kitais tuo, ką mes laikome Dievo dovana, taip pat priimti lobius, kuriuos Dievas davė kitiems. „Reikia ne tik priimti informaciją, kad kitus geriau pažintume, bet taip pat priimti kaip dovaną tai, ką Dvasia pasėjo jų širdyse“ (Popiežius Pranciškus)

Kaip mums ateiti po vienu stogu? Kaip leistis į kelią kartu? Keli pasiūlymai:

- Kartu su kaimynais ir šeimomis, kitų konfesijų atstovais, susiburkite lyg „įprasta bendruomenė“, melskitės, drauge klausykitės Dievo žodžio, tyloje ar šlovindami, padėkite vieni kitiems dar geriau susipažinti.
- Kiekviena vietos bendruomenė, kiekviena parapija ar kongregacija turėtų viską daryti drauge su kitų konfesijų krikščionimis: organizuoti Biblijos studijas, socialinį ir pastoracinį darbą, katechezę, ir nedaryti nieko nepasitarus su kitais. Visi, dirbantys tuos pačius darbus, galėtų dirbti drauge.

- Kartu atlikti solidarumo darbus, kartu rūpintis kitų vargais, nematoma kančia, migrantų padėtimi, materialiniu skurdu ir kitomis kančios formomis, taip pat, reikia nepamiršti rūpintis mūsų aplinka.
- Ar negalėtų katedros ar kitos didžiosios bažnyčios miestuose, kur pasitikėjimas tarp bažnyčių jau yra akivaizdžiai išaugęs, tapti bendrais maldos namais visiems krikščionims tame regione?
- Tęskime teologinį dialogą, susitikime drauge melstis, žinokime, kad mes jau esame kartu. Kai stiprėja draugystė, kai mus jungia bendra malda, požiūris į teologinius klausimus visiškai pasikeičia.
- Net jei visi krikščionys yra gavę dalį pastoracinės dovanos globoti vienas kitą, Bažnyčiai vis tiek reikia vienybės pasiuntinių visuose lygmenyse. Tradiciškai, bendrystės pasiuntinybė siejama su Romos vyskupu. Tačiau argi nebūtų įmanoma Bažnyčioms rasti būdų, kaip dalyvauti šioje tarnystėje? Ar negalėtų Romos vyskupas būti visų pripažįstamas tarnu, kuris rūpinasi savo be galo skirtingų brolių ir seserų santaika?
- Argi Bažnyčios, kurios pabrėžia, kad tikėjimo vienybė ir sutarimas dėl pasiuntinystės yra būtini siekiant kartu priimti Komuniją, neturėtų suteikti tiek pat svarbos ir abipusės meilės harmonijai? Ar negalėtų pasiūlyti dar didesnę eucharistinę svetingumą tiems, kurie trokšta vienybės ir kurie tiki realiu Kristaus buvimu? Eucharistija yra ne tik vienybės kulminacija; tai yra ir kelias, vedantis vienybės link.

Mūsų krikščioniškoji tapatybė suformuota keliaujant kartu, o ne atskirai. Ar turėsime drąsos susirinkti po vienu stogu, tam, kad atskleistume Evangelijos tiesą ir dinamiškumą?

Europos vienybės siekis

Atvykstant migrantams, įveikime baimę!

Susitikimas Rygoje, kurį Taizė bendruomenė surengė 2016 m. gruodžio pabaigoje, sukvietė daugybę jaunų žmonių iš visos Europos.¹ Žmonės, atvykę iš šalių priklausančių ir nepriklausančių Europos Sąjungai, galėjo patirti bendrystę, gebančią suvienyti viso žemyno žmones.

Šis šiaurės Europos šalių susitikimas taip pat leido visiems svečiams iš kitų žemynų patirti kas yra Europa ir kas yra Baltijos šalys. Jos yra vienas iš regionų, parodančių nuostabų šio žemyno įvairiapusiškumą, bylojančių įsimintiną istoriją, tradicijas ir ypatingus bruožus.

Kurdami taikos ateitį, europiečiai turi ugdyti sąmoningumą ir leisti solidarumui augti bei išsakyti visose žemyno tautose. Užmegzti daugiau ryšių, dalintis, bendradarbiauti – visa tai yra gyvybiškai svarbu.

Žemyną suvienyti įmanoma tik tuomet, jei šalys ims daugiau kalbėtis ir klausytis viena kitos: Europos sąjungos valstybės ir kitos šalys, vakarų Europos ir vidurio bei rytų Europos šalys, šiaurės ir pietų Europos šalys. Kiekvienos tautos, nesvarbu, didelės ar mažos, balsas būti girdimas ir gerbiamas jos charakteris. Svarbu stengtis suprasti, įsijausti į kitų mentalitetą: tik taip galėsime geriau suprasti prieštarigus požiūrius ir išvengti vien tik emocijomis grįstų reakcijų.

Ar europiečiai gali suvokti, kad bendros jų šaknys yra daug gilesnės nei jų skirtumai?

Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui, Europos šalys pradėjo susitaikinimo kelią. Vėliau, po Berlyno sienos griūties, prasidėjo naujas vienijimosi etapas. Daug jaunų žmonių supranta, kad Europa gali daryti pažangą tik pasiekusi dar didesnę vienybę. Jie regi Europą, kuri yra ne tik vieninga, bet ir atvira kitiems žemynams, o taip pat solidari su tautomis, išgyvenančiomis didelius išbandymus.

Moterys, vyrai ir vaikai visame pasaulyje yra priversti palikti tėvynę. Bėgti juos verčia skurdas. Ši motyvacija yra stipresnė už visas kliūtis, kurios yra statomos siekiant užkirsti jiems kelią. Pasiturinčių regionų nerimas nesulaikys tų, kurie bėga iš savų namų, kur išgyvena nepakeliamą kančią.

Kai kurie žmonės sako: „Mes negalime priimti visų“. Kiti laikosi nuomonės, kad gyventojų judėjimas yra neišvengiamas, kadangi jį išprovokavo netolerancija.

Bandymas reguliuoti šį judėjimą yra teisėtas ir būtinas. Pabėgėlių atidavimas į nelegalių gabentojų rankas ar mirties Viduržemio jūroje grėsmė prieštarauja žmogiškosioms vertybėms.

Turtingos šalys negali išvengti atsakomybės už istorines žaizdas ir ekologines problemas, kurios sukėlė ir toliau kelia didžiulę migraciją - iš Afrikos, Artimųjų Rytų, Centrinės Amerikos ir kitų regionų. Dar ir šiandien, kai kurie turtingų šalių politiniai ir ekonominiai sprendimai sukelia nestabilumą kai kuriuose regionuose. Vakarų visuomenė dabar turi išsivaduoti iš baimės užsieniečiams, kultūriniais skirtumams ir drąsiai kurti naują veidą, kurį migracija jau yra suformavusi. Nors migrantų atvykimas sukelia realių sunkumų, tai gali paskatinti Europą tapti atviresne ir solidaresne.

Yra vietų, kur atvykėlių skaičius toks didelis, kad gyventojai ten jaučiasi tapę mažuma ir išvarę; ir tai yra suprantama. Našta jiems yra tiesiog per didelė, kadangi Europos šalys vis dar nerado bendro sprendimo. Tačiau daugelis žmonių svetingai sutinka pabėgėlius ir pamato, jog asmeniniai ryšiai dažnai gali tapti gražiu tarpusavio supratimu.

Niekas negali pakeisti asmeninių ryšių. Ypač tai aišku kalbant apie islamą. Musulmonai ir krikščionys turėtų ieškoti praktinių būdų drauge liudyti taiką ir atmesti bet kokią smurtą, vykdomą prisidengus Dievo vardu. Prieš 800 metų, siekdamas taikos, Pranciškus Asyžietis nedvejodamas keliavo į Egiptą susitikti su sultonu. Motina Teresė pašventė savo gyvenimą patiems vargingiausiems, neklausdama, kokį tikėjimą jie išpažino.

Europos šalys, kurios nori visiškai atsiriboti, neturi ateities. Europiečiams, tiek bendraujant tarpusavyje, tiek su pabėgėliais, draugystė ir savitarpio parama yra vienintelis kelias taikos link.

¹ Nuo 2016 m. gruodžio 28 d. iki 2017 sausio 1 d. jaunuoliai iš viso žemyno – katalikai, stačiatikiai ir protestantai – dalyvavo 39-ajame Europos susitikime, kurį Taizė bendruomenė surengė Rygoje. Sausio 2 dieną šio Susitikimo renginiai vyko Taline (Estija) ir Vilniuje (Lietuva). Tai buvo vienas iš Pasitikėjimo piligrimystės Žemėje etapų, ši Piligrimystė – jau daug metų trunkantis Taizė bendruomenės projektas.

Taizé 2017-taisiais

Ištisus metus:

Kiekvieną savaitę, nuo sekmadienio iki sekmadienio, vyks jaunimo susitikimai: artintis prie neišsemiamų tikėjimo šaltinių, ieškoti būdų, kaip atverti vilties kelius savyje, aplink mus ir visoje žmonijoje.

Rugpjūčio 20 - 27 dienomis:

Savaitė skirta jauniems žmonėms, kurių amžius nuo 18 iki 35 metų: studentams, jauniems darbuotojams, savanoriams, dirbantiems bei ieškantiems darbo. Drauge jie galės mąstyti apie savo ateitį tikėjimo šviesoje. Pakvietėme keletą pranešėjų skaityti pranešimus ir pasidalinti patirtimi.

Birmingamas (JK)

Brolis Alois pakviestas dalyvauti jaunimo susitikime Birmingame, Anglijoje, kuris vyks nuo 2017 m. balandžio 28 d. (penktadienio) iki gegužės 1 d. (pirmadienio). Savaitgalis „Paslėptas lobis“ rengiamas drauge su mieste veikiančiomis Bažnyčiomis. Susitikime pasidžiaugsime tuo, kad daug jaunų žmonių prisiima nedidelius įsipareigojimus ir juos įgyvendina. Birmingamas yra ypatingai jaunas ir etniškai įvairus miestas: taip pat laukiame dalyvių iš kitų šalių!

Sent Luisas (JAV)

Pasitikėjimo piligrimystės etapas Amerikoje – susitikimas Sent Luise (JAV), kur vis dar juntama įtampa dėl prieš dvejus metus vykusių neramumų Fergusonso mieste. Vienerius metus žmonės iš skirtingų Bažnyčių vakarais nuolat susirinkdavo bendrai maldai ir pokalbiui apie pasitikėjimo kūrimą. Gegužės 26-29 dienomis bus surengtas susitikimas, kuriame dalyvaus, jauni žmonės iš visos Šiaurės Amerikos.

Egiptas

Rugsėjo 26 d. - spalio 1 d. brolis Alois drauge su bendruomenės broliais ir jaunais žmonėmis iš įvairių šalių vyks į Egiptą aplankyti Koptų stačiatikių bažnyčią.

Nuo Vitenbergo iki Ženevos

Šiais metais minimos 500-osios Reformacijos metinės. Šia proga Taizé bendruomenė pakviesta surengti pamaldas:

- Gegužės 27 d., šeštadienį, Vitenberge, Liuterio mieste, Vokietijos Protestantų Bažnyčios kongrese (Kirchentag).
- Lapkričio 3 d., penktadienį, Ženevos katedroje, jaunimo susitikime, kurį organizuoja Šveicarijos protestantiškų Bažnyčių federacija ir Evangelikų bažnyčių tinklas.

Bazelis 2017-2018 m.

40-asis Europos susitikimas vyks nuo 2017 m. gruodžio 28 d. iki 2018 m. sausio 1 d. Bazelio mieste, Šveicarijoje.

Daugiau informacijos apie įvairius susitikimus rasite: www.taize.fr